

overhovedet ikke taget noget som helst nævneværdigt hensyn til mine ønsker om, hvad der burde fremføres.«

Dette var ikke nyt for landsretten. Jeg havde henledt dens opmærksomhed på, hvor aldeles utilfredsstillende landsretssagfører Ingerslev forelagde sin procedure allerede i brev af 22. januar 1981 med fyldig argumentation i de fire bilag, der var vedlagt brevet. Allerede den 23. s.m. fulgte jeg materialet op i et – desværre aldeles resultatløst – brev til landsretssagfører Ingerslev. Det brev var sålydende:

»Jeg anerkender modtagelsen af Deres brev af 21. ds., hvori De fastholder de katastrofemættede manuskriptsider til indledning af den såkaldte forsvarstale i ovennævnte sag.

Ulykkeligvis må jeg jo blankt erkende, at statsmagten har givet Dem den uindskrænkede magtbeføjelse til også på dette punkt at ødelægge den sag, der aldrig nogensinde burde have været nogen som helst sag, da den jo sandfærdigt fremstillet overhovedet ikke frembyder vanskeligheder.

Mit eneste middel til at tage brodden af dette nye misbrug af Deres magtbeføjelser er alene, så godt som jeg nu formår det, offentligt at få fremført, hvor forfærdende forholdene er. Og det må jeg jo så gøre.

Jeg må på ny så stærkt, som det er mig muligt, protestere over for, at De bortcensurerer de mange væsentlige og betydningsfulde ting i mit oplæg, for eksempel fra siderne 4-9, 21-43 og 46-47. Her er jo tale om forhold, der så ganske tydeligt hører til i procedurens indledning og synspunkter, som må frem på et meget tidligt tidspunkt for simpelt hen at kunne rydde grunden for den videre procedure.

I stedet for indsætter De så en række bemærkninger, der – som påpeget i mit brev af 19. ds. – alene kan give landsretten det meget stærke og grundfæstede indtryk, at De for Deres vedkommende i virkeligheden er hundrede procent enig i anklagerens vurdering.

Herunder tager De betragtninger, som ville kunne fremføres med vægt, hvis man først havde fået gjort rent efter alt det smuds, anklageren har kastet i et par hundrede retsmøder, men som uvægerligt vil komme til at stå som løgnagtige postulater, når de fremføres løstrevet på så tidligt et tidspunkt af proceduren. Det gælder for eksempel afsnittet om

bedragerifrafaldet side 5-8. Det emne bør gemmes, som jeg gør det i mit manuskript til side 195 ff. Det gælder videre betragtningerne omkring de domme og den litteratur, som anklageren har påberådt sig, og det gælder adskilligt andet.

Videre kan det vist ikke betegnes på anden måde end som helt forrykt at ville behandle efterbetalingskravet i slutningen af proceduren, når det så klart og tydeligt knytter sig til sagens forhold I og derfor må procederes i nøje tilknytning hertil, således at argumentationen vedrørende de to dele af forhold I (frifindelsespåstanden og efterbetalingskravet) kan støtte hinanden.

Det er da rigtigt, som De skriver, at der i Deres manuskriptsider er afsnit, som svarer til mit oplæg. Når man kikker nærmere efter, er forholdet imidlertid det, at De hele tiden har skåret sætninger væk fra mit oplæg, sådan så der ikke er nogen sammenhæng og afklaring på argumentationen, der kommer til at fremstå som haltende og derfor utroværdig.

Jeg må jo imidlertid som nævnt anerkende Deres overmagt og har derfor gjort mit yderste for at finde frem til, hvordan de første 61 manuskriptsider i Deres og i min version kan forenes på forsvarlig vis.

Resultatet følger vedlagt.«

Landsretssagfører Ingerslev tog intet hensyn til mine her fremførte synspunkter.

I al fald henimod slutningen af sit indlæg var landsretssagfører Ingerslev tydeligt mærket af alvorlig sygdom. Det var derfor uforvarsligt af landsretten at lade ham fortsætte eller i al fald ikke tillade, at de pågældende afsnits vurdering fra min side blev argumenteret (af anden forsvarer og/eller af mig selv i afsluttende indlæg).

4) Domsmandene har været af en sådan karakter, at de i en sag som den foreliggende ikke har haft den fornødne habilitet til, at tvivl om deres fuldstændige upartiskhed og uhildethed ikke kan rejses.

Allerede forud for domsforhandlingens begyndelse i landsretten anmodede jeg om at få dette spørgsmål belyst, men blev afvist og havde derfor ikke noget konkret grundlag at arbejde ud fra, før jeg i slutningen af november 1981 fik oplyst, at en af domsmændene havde sådant politisk tilhørsforhold, at der kan rejses berettiget tvivl om hendes evne (og vilje?) til upartisk at bedømme sagen.